

F.t.l. vedr. kommunernes skatteudskrivningsret

begrænsning af efterspørgslen og dermed det offentlige ressourceforbrug.«

Såfremt det samlede kommunale forbrug fordeles på en samfundsmæssigt rationel måde, måtte man forvente, at det kunne konstateres, at behovet for kommunale kollektive ydelser ville aftage med stigende velstand for kommunens borgere.

I virkeligheden forholder det sig omvendt. Det kommunale forbrug er højest, hvor det reelle behov må antages at være mindst, og det kommunale forbrug er mindst, hvor man måtte forvente, at behovet er størst.

Dette er antydnet i nedenstående skema, hvor der er udvalgt 10 kommuner fordelt over landet. Kommunernes udgifter pr. indbygger er sammenholdt med den gennemsnitlige skattepligtige indkomst pr. indbygger.

Der er beregnet et udgiftstal og et velstandstal for hver kommune. Disse relative tal er beregnet ud fra gennemsnittet for de udvalgte 10 kommuner. Herefter er udgiftstal og velstandstal ganget med hinanden. Såfremt kommunerne fastlagde deres udgifter på en fornuftig og rationel måde, vil produktet af udgiftstal og velstandstal være omkring 1.

Kommune	Udgift pr. indbygger	Gennemsnitlig skattepligtig indkomst pr. indbygger	Udgiftstal	Velstandstal	Udgiftstal gange velstandstal
Gentofte	9.832	56.800	1,30	1,67	2,17
Fuglebjerg	6.151	26.500	0,81	0,78	0,63
Gudme	7.288	23.600	0,96	0,69	0,66
Odense	7.960	30.100	1,05	0,88	0,92
Hørsholm	9.187	51.600	1,21	1,51	1,83
Højer	5.842	23.700	0,77	0,70	0,54
Hørning	6.227	27.400	0,82	0,80	0,66
Herning	6.353	29.300	0,84	0,86	0,72
Sønderborg	7.858	31.500	1,04	0,92	0,96
Allerød	9.203	40.400	1,21	1,19	1,44

Gentofte og Hørsholm kommuner har således et enormt overforbrug.

Da det er nødvendigt at begrænse det kommunale forbrug, så forekommer det rimeligt, at begrænsningen alene sker i de kommuner, hvor man ud fra en rationel betragtning kan konstatere et overforbrug, således at de kommuner, der er dårligt stillede, ikke rammes.

Lovforslaget har netop dette formål. I løbet af en kort årrække vil den enkelte kommune på forhånd kunne beregne sine økonomiske dispositionsmuligheder overensstemmende med statens langsigtede økonomiske politik, jfr. det samtidig fremsatte forslag til folketingsbeslutning om kommunal indkomstpoltik.

Kommunernes ressourceforbrug vil fremover blive fordelt på en samfundsmæssigt rationel og hensigtsmæssig måde. Lovforslaget løser dermed alle de problemer af generel karakter, som Kommunernes Landsforening har påpeget i sin publikation: »Kommunernes udgifter, udviklingen i 1970'erne.«

Der henvises i øvrigt til det optrykte bilag, der omfatter samtlige 275 primærkommuner. Hvert punkt markerer en kommune. Bilaget viser sammenhængen mellem socialomkostningen i den enkelte kommune pr. indbygger i forhold til beskæftningsgrundlaget pr. indbygger.

Det må være en logisk og rimelig antagelse, at behovet for social bistand og sociale ydelser aftager med stigende velstand. Bilaget viser imidlertid klart, at der er den modsatte sammenhæng. Jo mindre behovet er for social bistand jo større er socialomkostningen gennemsnitligt set.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1, stk. 1

År for år fastlægges kommune for kommune på grundlag af kriterierne for tildeling af de generelle bloktilskud med basis i de objektive udgiftsbehovskriterier en maksimal skatteudskrivningsret, der for primærkommunerne vil være af størrelsesordenen 3 til 4 gange det generelle tilskud.